

В тилу партизанськім, на бідній Волині...

Платон Воронько

В тилу партизанськім, на бідній Волині,
Знайшли ми оселю в гнилій луговині.
Під сонячним сміхом і гнівом грозовим —
Полинне подвір'я за тином лозовим.
Хатина стояла присохлим опеньком.
Дівча з перелазу на ніжках тоненьких
Скік-скік, наче зайчик. У пелені — сливи.
Яке ж воно раде, яке ж бо щасливе:
Сливок назбирало, щоб нас пригостити.
А в хаті давно вже — ні їсти, ні пити.
І личка немає — лиш очі як сливи,
Як сливи опісля грозової зливи,-
Великі та сині, аж сизі по краю.
Я слізьми давлюсь, як те щастя згадаю,
Дитяче, сирітське, за тином лозовим,
Під сонячним сміхом і гнівом грозовим.